

**P
R
O
K
L
E
T
Í**

**ANEB KDYŽ TĚ OSUD
ZAVOLÁ**

MARIE JAKOUBKOVÁ

PROKLETÍ

aneb když tě osud zavolá

MARIE JAKOUBKOVÁ

Už se vám někdy v životě přihodilo, že jste dorazili na dosud neznámé místo a ihned při prvním rozhlédnutí jste nabyli dojmu, že to tam znáte? Že vám to místo něco připomíná? Že jste tam už jistě někdy museli být? Připadalo vám to tam natolik povědomé, až vám z toho všeho vyrašila husí kůže na rukou a mráz přeběhl po zádech?

I mně samotné se občas takové zážitky dějí. Hlavně se mi vybavují určité vůně, které mi následně navodí pocit, že jsem někde dané aroma již cítila, ale v danou chvíli vůbec netuším, kde a kdy to bylo. Mám pouze ten zvláštní pocit, že prostě vím.

Je to opravdu zajímavý a vzrušující moment, že ano? Okamžik, ve kterém mysl absolutně nechápe, co se děje. Nedokáže srozumitelně situaci zařadit tak, jak to bezpochyby mnohokrát za den udělá, aby mohla poskytnout náležitě odůvodnitelná data a informace, a my poté měli možnost se rozpomenout, kdy jsme shodný zážitek prožili.

Vědomě asi nelze danou situaci logicky odůvodnit, leda se přiklonit k možnosti, že jsme se na místě ocitli v jiném životě. Takovou troufalost však není schopen připustit každý.

Podvědomě, nebo chcete-li na základě intuice, však lze odhalit, proč cítíme to, co cítíme. Možná se to nebude zdát zcela logické, což na poli podvědomí je absolutně v pořádku a možná mnozí takové vysvětlení záhy zastíní kritikou, avšak proč nepustit uzdu fantazii a trochu si celou záležitost nevysvětlit po svém? Vždyť každý člověk má své vlastní podvědomí, své zážitky, intuici a vlastně i tu fantazii.

Pojďme se nyní spolu podívat, jak takový prožitek dějà vu (čti dežaví) může nastartovat záhadný sled událostí, který byl do té doby

naprosto ukryt a před světem zatajen. Své o tom ví Gary, hlavní postava příběhu.

Kapitola 1

GARY

Gary byl úplně normální malý kluk. Do svých pěti let si nevinně hrál tak, jak to běžně dělaly i jiné děti. Jezdil na kole, prohlížel si s mámou knížky, tátova záda si sedlal jako koníčka, byl zkrátka šťastný. Pak, přesněji po jeho pátých narozeninách, se vše rázem změnilo. Život jako by se zastavil. Jako by se někde přetrhla nit od štěstí a to se přestěhovalo do jiné rodiny.

Najednou tu byl docela jiný chlapec. Vypadal sice jako dřív, ale uvnitř jeho malého tělíčka bylo něco jinak. Asi to ještě nedokázal přesně popsat, ale uměl minimálně rozlišit svůj psychický stav před narozeninami a po nich. Neuběhl totiž ani týden od jeho oslavy pátých narozenin a možná že v té době právě seděl u stolu a ještě dojídal poslední kousek ze svého dortu, a určitě si na něm moc pochutnával, než mu výtečná chuť v ústech znenadání zhořkla. Bylo to právě v momentě, kdy se dozvěděl tu nejhorší novinu ve svém životě. Novinu, které vůbec nerozuměl, a kdyby rozumět mohl, raději by ani nechtěl.

Ještě donedávna bylo všechno jako malované. Celá rodina byla pospolu a užívala si všech šťastných chvil. Alespoň takto to Gary vnímal. Proto mu nešlo na rozum, že se vmžiku mohl jeho svět obrátit absolutně vzhůru nohama. Zůstal najednou sám. Tedy ne úplně,

z poloviny sám. Zůstal se svou mámou, ale bez táty. Otec je oba opustil a oni byli rázem na všechno sami. Bez jediného vysvětlení zmizel, byl zčistajasna pryč. Zůstala po něm akorát prázdná židle u stolu, prázdná postel, a hlavně prázdno v Garyho srdci.

Ještě podivnější bylo, že od doby, kdy odešel, si na ně, a zejména na Garyho, nikdy nevzpomněl. Neposlal jedině přání k narozeninám a listonoš nikdy nepřinesl balíček s dárkem. Asi na něj opravdu zapomněl, říkával si často sám pro sebe.

Matka se mu mnohdy snažila vysvětlit, že on za otcův odchod nemůže, že to tak prostě v životě chodí a že není jediným dítětem na světě, které žije pouze s mámou. On byl z toho všeho velice smutný, a i když matce na oko říkával, a utěšoval ji, že je v pohodě, chápe to, po večerech pod peřinou skoro denně plakával.

Byl to ale moc hodný chlapec. Rozhodně nechtěl své matce přidělovat další starosti. Sama jich měla nad hlavu už jen s tím, aby obstarala dostatek jídla a poplatila účty. Velice ji za to obdivoval a snažil se jí pomáhat, jak to jen ve svých letech dokázal. Vynesl odpadky, utřel nádobí, ustlal postele, vyvenčil psa Maxe a další drobnosti, které matce ušetřily čas na užitečnější práci.

Když povyrosl, sehnal si brigádu. Na svém starším kole rozvážel noviny. Nebyla to práce příliš dobře placená, avšak každá pence se v té době hodila. Mamka mu z výdělků vždy část nechala, aby neměl pocit, že jen pracuje a nemá z toho žádný osobní užitek a radost. Peníze, které od ní dostal, si pečlivě ukládal do kasičky. Již odmalička snil o tom, že se jednou podívá do Francie a vystoupá na samý vrchol Eiffelovky. Kasičku měl proto ve tvaru právě oné věže, která mu tak

vždy připomněla jeho vize, sny a touhy. Práce s rozvážením novin ho tak daleko více bavila. Navíc mohl pomoci své mámě a to ho těšilo ještě více.

Čas pozvolna plynul a Gary postupně dospěl. Když mu bylo jednadvacet let a dokončil studia, rozhodl se, že nastal ten správný čas opustit své rodné město a vydat se za svými sny a ideály. Stále ho přitahovala ona věž, kdesi daleko ve Francii, kam se do té doby mohl podívat leda prstem po mapě. V době, kdy slavil své jedenadvacáté narozeniny, ještě zdaleka nebyl internet a podobné vymoženosti, psal se totiž rok 1972. Tento rok se proto stal památným, jelikož jako dospělý člověk poprvé vykročil do velkého a neznámého světa.

Vůbec netušil, co bude na svých cestách potřebovat. Sbalil si tedy jen nejnnutnější věci. Do malého kufříku vložil i svou kasičku, kterou poctivě plnil od svého dětství. Po políbení od matky s přáním šťastné cesty se vypravil vstříc dobrodružství, na které se těšil už jako malý kluk.

Srdce mu bušilo nadšením, vzrušením, ale také steskem po své milované mámě, kterou nechal za svými zády a bez jediného ohlédnutí kráčel dál a dál. Nemohl se otočit, jinak by si své plány rozmyslel.

Matka stála na zápraží jejich domu a slza jí stékala po tváři. Věděla, jakou má její chlapec povahu, a proto mu nikdy nezazlívala, že se na ni neotočil a nezamával. Moc dobře si uvědomovala, jak těžké rozhodnutí udělal, a s jakou lítostí v sobě opouštěl domov. Počkala, až zajde za roh ulice a poté se celá uplakaná vrátila zpět do domu. Vytáhla z komody malou fotku, na které byl její milovaný synáček ještě jako

malý kluk. Seděl tam na svém kole a vzadu na nosiči měl připevněný balík s novinami. Byla to fotka právě z doby, kdy se rozhodl rozvážet noviny a pomoci jí tak s živobytím.

Vložila si fotku do rámečku a položila ji na poličku v kuchyni. Měla ho tak stále na očích a vždy, když se na ni podívala, přemýšlela, kde už může být, jak se má a jestli si na ni někdy vzpomene. To ji pokaždé tolik rozlítostnilo, že fotku chytila do rukou a políbila ji. Pak otřela slzy ze sklíčka na rámečku a opatrně ji umístila zpět na polici.

Gary mezitím nastoupil na první autobus, který dorazil do jejich čtvrti a s hlavou plnou očekávání mířil do své vysněné Francie. Trochu se bál, ale ne moc. Jen tak akorát. Seděl na sedadle hned za řidičem a přemýšlel, jak asi dlouho pojede, kde bude muset přestupovat a kolik nového se v neznámých končinách doví. Myšlenky mu krátily cestu a také jej značně unavovaly. Samým přemýšlením během chvilky usnul a vzbudil jej až řidič na zastávce, kde musel přestoupit.

„Mladý pane. Jsme na místě. Haló, vzbudte se!“ pronesl řidič a pravou rukou Garymu poklepal na rameno. Ten se ve chvílce probral a celý rozespálý se začal rozhlížet kolem sebe.

„Já jsem usnul? Kolik je, prosím vás, hodin?“ zeptal se najednou a vytáhl z náprsní kapsy saka malý papírek. Měl na něm napsaných několik měst, přes která si naplánoval svou cestu za snem. Než však stihl řidič autobusu odpovědět na jeho otázku, už se hrnul z autobusu ven.

První zastávka byla přímo v samém centru Londýna. Gary bydlel na okraji tohoto města, ale do centra se za svůj život nikdy nepodíval. Zkrátka svůj dosavadní život zaměřil spíše na vydělávání peněz pracemi, které byly po ruce kolem místa bydliště. Školu, kterou navštěvoval, a na které se vyučil prodejcem, byla také jen dva bloky od jejich domu. Za celých dvacet let života se tedy dostal sotva za hranice tamního okresu a tudíž cesta, na kterou se nyní vydal, pro něj byla naprosto unikátní a dobrodružstvím protkaná. Vše bylo zcela nové, absolutně neznámé a k ničemu nepřirovatelné.

Protože se však sám označoval za Londýňana, bylo jeho povinností vidět na vlastní oči všechny krásy, kterými město oplývalo. Musel si to doslova ohmatat, očichat a pomazlit se s historií, kterou všechny stavby v sobě skrývají.

Vystoupil z autobusu, promnul si rozespálé oči a dlouze si zívl. Když oči opět otevřel a rozhlédl se kolem sebe, byly jeho prvotní dojmy naprosto velkolepé. Cítil se jako malé dítě, které dostalo dlouho očekávanou hračku. Nemohl se nabažit. Takovou krásu měl téměř na dosah, a přesto ji málem nespatriil. Ve škole se samozřejmě o všech důležitých stavbách Londýna učili a viděl nespočet obrázků, avšak realita byla naprosto nesrovnatelná. Měl pocit, jako by celé město doslova žilo, dýchalo a pulzovalo. Jako by se snažilo k němu samotnému promluvit a přivítat jej. Londýn jej opravdu nadchl. Zamiloval se do něj na první pohled.

Chodil celý den a obcházel jednu stavbu za druhou. Vždy se na chvíli zastavil, v duchu se poklonil stavitelům, kteří dokázali takové skvosty postavit, poděkoval za možnost vidět všechnu tu nádheru a

následně šel dál. Takhle chodil opravdu celičkový den. Nohy jej bolely, že sotva cítil chodidla. Přesto nemohl a hlavně nechtěl vynechat jediné místo, o kterém se domníval, že je jakýmkoliv způsobem důležité a hodno k vidění.

Kapitola 2

CESTA DO FRANCIE

Ještě ten samý den navečer, to už se náležitě nabažil všech krás Londýna, nasedl do posledního vlaku jedoucího přímo k trajektovému převozu přes kanál. Pohodlně se uvelebil na sedačce, opřel si hlavu o okénko v kupé a přivřel oči. Za jediný den dokázal obejít tolik míst, na která jiní potřebují týden, možná i více. Jeho unavené nohy se spoustou ušlapaných kroků jen třásly, bylo těžké je vůbec ovládat. Opřel si je o odpadkový koš mezi svým a protějším sedadlem. Naproti našťěstí nikdo nesesedl, a tak si mohl udělat patřičné pohodlí.

Hned jak se vlak odlepil z nástupiště a rozvlnil se po kolejišti, padla mu hlava únavou a ve chvílce již plul na pomyslných obláčkích ve světě snů. Naprosto vyčerpaný, ale mnoha zážitky obohacený, se kodrcal krajinou pokrytou hlubokou noční tmou. Jeho cesta za snem byla teprve na samém počátku, ale už teď se cítil jako dobrodruh, jenž dobývá celý širý svět.

Vysněnou destinací se již v jeho dětství stala Francie, která jej nadchla jako žádná jiná země. Hlavně Eiffelova věž v Paříži. Ta překrásná konstrukce vyjímající se nad městem, odevšad viditelná a ve své tíze kovové ladná a harmonická, vábíci turisty i místní obdivovatele. Mnohokrát snil o tom, jak stoupá po stovkách schodů